

Бенволлио. —

А Тибаулт какво е?

Меркуцио. —

Повече от котешки кнез, мога да ви уверя. О, той е храбър капитан с изящни маниери, фехтунда, както вие пеехте някоя пичишка, става времето, разстоянието, размера, взема и най-малката пауза, ето, две и три — на хардите ви: истински губите на копирани кончета, дуелист, дуелист, благородник от най-първа степен, познава всеки повод за двубой. Ах, безситратното *passado!* *punto reverso!* *перото пау!*

Бенволлио. —

Какво — какво?

Меркуцио. —

Гледа да тръгне тия аленки, фелени, превзери, франфартини, с техните нови акценти! «Богом, доста прекрасно острие на меч! доста висок меч! доста прелестна ерба!» — А, не е ли плавно, велики конюшарю, не ли остърбяват тия пурпуространни лъчи, тия протавачи на мода, тия *randonnez*-тои, които държат толкова много на новата форма, че вече не могат да седят удобно на старите скамейки? О, техните вопъ, техните вопъ!

Влизва Ромео.

Бенволлио. —

Тук иде Ромео, тук иде Ромео.

Меркуцио. —

Изгнати и биеви, като изохванат керинг. О памет! памет, как си се орибила! Сега е той затънал в поезията, която разливаха Петрарка: Лаура пред неговата дама ти била готвачка; паирина, тя е имала любов-